

— spenja se za celo hišo visoko in se besno poganja v globino, da se nanovo zapraši proti daljnemu nebu, ki ga ne doseže nikdar. Poglej, kamor hočeš — hrum in šum, boj in vrvenje, stok in ječanje; val se podi za valom, razkačen in razjarjen, drvi, dokler more po neizmerni ravani, in se peni, da se kadi od njega. In najbrž tudi dno, tudi dno je brzkone razburjeno in raztogočeno — kdaj se pomiri in pokaže prijazno lice?

Takšno hrumenje je v človeškem srcu, kamor se je zajedla skrb, jeza in žalost. Obraz je miren,

Oče in sin sta molčala; sicer sta oba vedno čutila, da je tak molk zoprni, vendar nista prišla do razgovora. Ponajveč da je oče Tonetu ukazal to in ono, pa sta zopet nehala občevati, dokler se ni javila nova potreba. Tone si je grizel konce prstov in pljuval odtrgane kosčke kože tja v seno, ki ga je bilo za dobro prgišče pod kocem. Klobuk si je bil porinil na vrat, se oziral semintja po reki in čakal, kaj pove oče; zraven pa je snoval bogvekaj — dobrega nič, to je vedel že vsakdo. Na tak nezgoden dan, kot je bil ponedeljek, si ni obetal prida

OBERAMMERGAU

čmeren, govori več ko debela knjiga, in srce se bojuje. —

Morje se srdi — Ljubljana je zasanjala. —

Vsa krajina spi, ni ptičjega petja in človeškega glasu. Če pade z rosnega grma velika kaplja, je ni slišati. —

Preko čolna se je gosteje zavalila megla, da so se videle drobne bele kapljice, ki so zmočile les in kamenje. Očividno je sonce sililo izza Golovca in se ozrlo na Barje, pa začelo odganjati meglo nekam proti Logatcu.

— včasih mu je razganjalo glavo od pijače in batin, zdaj pa se je otel temu le, da je moral že zvečer na brod. Zato ga je kuhalo, čeprav je zaspal na krmilu. Prav lahko bi bil čoln zaplaval v Gruberjev kanal in se razbil ob jezu — obadva bi se bila pokončala na tešče!

Hej! to bi bila imenitna šala, ako bi trčila v jez! Nakrat bi se znašel v vodi! Morebiti bi se jez porušil! Jaz bi že splaval h kraju in zavil na Dolenjsko cesto, da se zunaj osušim, znotraj pa lepo zmočim s cvičkom. —